

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ QUOMINUS ΚΑΙ QUIN * (πάντοτε ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ)

- Quominus= να , ne = να + Υποτακτική Ενεστώτα/ Παρατατικού
- Quin = να + Υποτακτική Ενεστώτα / Παρατατικού

***Ιδιομορφία στην Ακολουθία Χρόνων**

1. Augustus voluit detertere quominus id faceret (47)= αντικείμενο του detertere (=εμποδίζω, κατάφαση)
2. Non dubito quin calva esse nolis (47)= αντικείμενο του non dubito

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ:

ΕΙΔΟΣ / συντακτική θέση: Δευτερεύουσα ονοματική, ουσιαστική πρόταση του quominus (1) / quin (2), ως αντικείμενο στο ρήμα εξάρτησης.....

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Εισάγεται με το: (1) quominus διότι εξαρτάται από ρήμα με τη σημασία του εμποδίζω

(2) quin διότι εξαρτάται από το non dubito.

ΕΚΦΟΡΑ: Εκφέρεται με Υποτακτική, όπως όλες οι προτάσεις του quominus/ quin, διότι το περιεχόμενό της εκφράζει την πρόθεση του υποκειμένου του ρήματος εξάρτησης.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΧΡΟΝΩΝ: Παρουσιάζει ιδιομορφία στην ακολουθία χρόνων, σύμφωνα με την οποία, ο χρόνος της είναι:

- (1) Παρατατικός (faceret), διότι το ρήμα εξάρτησης είναι ιστορικού χρόνου (detertere = ιστορικός χρόνος, διότι εξαρτάται από το voluit, παρακείμενος ιστορικός)
- (2) Ενεστώτας (nolis), διότι το ρήμα εξάρτησης είναι αρκτικού χρόνου (non dubito = ενεστώτας)

Έχουμε δηλαδή συγχρονισμό κύριας και δευτερεύουσας πρότασης. Αυτό συμβαίνει επειδή η πρόθεση του υποκειμένου του ρήματος εξάρτησης είναι ιδωμένη τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής της.

ΕΝΔΟΙΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ* (πάντοτε ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ)

Ne (=μήπως), ne non (=μήπως δεν) + Υποτακτική Ενεστώτα / Παρατατικού

***Ιδιομορφία στην Ακολουθία χρόνων**

1. Non times ... ne istae te calvam faciant (47) : Αντικείμενο στο ρήμα non times.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ

ΕΙΔΟΣ/ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΘΕΣΗ: Δευτερεύουσα ονοματική ουσιαστική πρόταση, ως αντικείμενο στο ρήμα εξάρτησης non times

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Εισάγεται με το ne, γιατί εκφράζει φόβο μήπως γίνει κάτι ανεπιθύμητο

ΕΚΦΟΡΑ: Εκφέρεται με Υποτακτική, γιατί το περιεχόμενό της αφορά κάτι ενδεχόμενο ή πιθανό.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΧΡΟΝΩΝ: Παρουσιάζει ιδιομορφία, σύμφωνα με την οποία, ο χρόνος της είναι ενεστώτας (=faciant), επειδή εξαρτάται από ρήμα αρκτικού χρόνου (=non times, ενεστώτας) και ο φόβος αναφέρεται σε κάτι σύγχρονο ή μελλοντικό, έχουμε δηλαδή συγχρονισμό κύριας και δευτερεύουσας. Αυτό συμβαίνει επειδή ο φόβος είναι ιδωμένος τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής του.